

Arrest

nr. 88 111 van 25 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 8 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. STROOBANTS en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 2 juni 2010 het Rijk binnen en diende op 3 juni 2010 een asielaanvraag in. Op 8 mei 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Bengaal afkomstig uit Charkakra te Noakhali District in Bangladesh. U woonde daar samen met uw ouders en twee zussen. Wanneer die twee zussen trouwden verhuisden ze naar de familie van hun man. In 1999 werd u lid van BNP (Bangladesh Nationalist Party). In december 2000 werd u cultural secretary van de studentenvleugel van BNP. Op 20 mei 2007 werd u gearresteerd omdat er een wapenzaak tegen u was aangespannen. Iemand had een zak met wapens in uw winkel geplaatst en de politie heeft deze wapens gevonden. Na uw arrestatie verscheen u voor de rechtbank en daarna werd u opgesloten. Op 12 december 2007 werd u vrijgelaten uit de gevangenis op borg. U moest zich maandelijks melden bij de rechtbank. Op 16 juni 2009 werd er opnieuw een valse klacht tegen u ingediend. Ditmaal werd u beschuldigd van moord. U werd aangeklaagd omdat u in conflict lag met leden van de Awami League. U werd door hen afgeperst, maar u weigerde hen geld te betalen. Nog diezelfde dag vluchtte u weg uit uw dorp. Eerst verbleef u twee weken in Chandraghona bij uw zussen. Daarna trok u naar Dhaka. U verbleef vier maanden bij een vriend. Na die vier maanden keerde u terug naar Chandraghona. U verbleef daar zeven of acht dagen. De twee maanden daarna verbleef u opnieuw in Dhaka bij familie. Op 12 januari 2010 werd u veroordeeld tot zeven jaar celstraf in de eerste rechtzaak en op 29 januari 2010 stierf uw vader. Na die twee maanden keerde u nog twee dagen terug naar Chandraghona bij een vriend. Van daaruit verliet u Bangladesh. Op 29 maart 2010 verliet u Bangladesh. U stak de grens met India over in een vrachtwagen. Via Calcutta reisde u naar Mumbai. In Mumbai verbleef u twee weken en nadien nam u een boot richting Italië. Op 28 mei 2010 kwam u aan in Napels. Van daaruit reisde u met een vrachtwagen naar België. Op 2 juni 2010 kwam u aan in België en op 3 juni 2010 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw geboorteakte, twee documenten met betrekking tot uw lidmaatschap bij BNP, handelslicenties, een overlijdensakte van uw vader, een brief van uw advocaat, een uittreksel uit een soort dagboek, juridische documenten met betrekking tot de rechtzaak in 2007, twee foto's waarop geprotesteerd wordt tegen uw arrestatie en een juridisch document met betrekking tot uw borg in 2007.

B. Motivering

Het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) hecht geen geloof aan uw verklaring dat u Bangladesh diende te verlaten omwille van twee valse rechtzaken die werden opgestart door leden van de Awami League omdat u lid bent van BNP (Bangladesh Nationalist Party). U legt vijf juridische documenten neer om aan te tonen dat er twee valse rechtzaken tegen u lopen (groene map, punt 7 en 10): een First Information Report van de wapenzaak uit 2007, een bewijs van aanvraag van borg uit 2007, een bewijs van goedkeuring van borg in 2007, de ordersheet met de uitspraak van de wapenzaak uit 2007 en een First Information Report van de moordzaak in 2009. Deze documenten hebben enkele onregelmatigheden die de authenticiteit en de geloofwaardigheid van deze documenten in twijfel trekt (blauwe map, punt 1). Zo ontbreekt de stempel met de geldende tarieven en betaalde sommen op alle gecertificeerde kopieën. De verplichte stempel die aangeeft dat het om een gecertificeerde kopie gaat en die verwijst naar de wet uit 1978 en die op elk apart deel van de bundel moet staan ontbreekt soms en soms ook niet. Het valt op dat alle documenten zeer gevarieerd zijn opgesteld qua stijl. Op de order sheet ontbreken de stempels zelfs van de drie beambten die de gecertificeerde kopie opstellen en attesteren. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de valse rechtzaken. Het is namelijk van cruciaal belang dat de rechtbank de gecertificeerde kopie correct opstelt, aangezien onregelmatigheden in inhoud en vorm door de advocaat van de verdediging kunnen gebruikt worden om in beroep te gaan tegen een uitspraak (blauwe map, punt 2). Rechtbanken hechten daarom veel belang aan de inhoud en de vorm van gecertificeerde kopieën. Vandaar ook dat het opstellen en attesteren van een gecertificeerde kopie door drie verschillende mensen gebeurt. Het opstellen en gebruiken van valse en vervalste documenten is in Bangladesh een wijdverspreid fenomeen (blauwe map, punt 3). Bijgevolg kan er weinig geloof gehecht worden aan de authenticiteit van de documenten die u neerlegt. Het is bovendien merkwaardig dat u van de moordzaak uit 2009 geen order sheet met recente ontwikkelingen kan voorleggen. U hebt nog steeds contact met uw advocaat (zie tweede gehoorverslag CGVS, p. 4) en uw advocaat was in staat om via de rechtbank alle andere juridische documenten te bemachtigen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Bijgevolg moet hij ook in staat zijn om de order sheet met alle recente ontwikkelingen van de moordzaak uit 2009 te bemachtigen. Een advocaat kan daarvan steeds gemakkelijk een gecertificeerde kopie krijgen bij de rechtbank (blauwe map, punt 2). Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, wijst u erop dat de tweede zaak anders is en dat u en uw advocaat daar niet zozeer bij betrokken waren omdat u nooit gearresteerd werd en omdat u nooit voor de rechtbank verscheen voor de moordzaak in 2009 (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Dit argument houdt weinig steek, gezien uw advocaat wel in staat was om het First Information Report van de moordzaak uit 2009 te bemachtigen. Het feit dat u een

gedetailleerde kennis hebt over de rechtzaakdocumenten die u neerlegt is niet voldoende om te stellen dat er effectief een rechtzaak tegen u loopt in Bangladesh. Feitelijke kennis moet steeds gepaard gaan met het, indien mogelijk, voorleggen van authentieke en geloofwaardige documenten. Dit is hier niet het geval. Dit doet vermoeden dat uw feitelijke kennis een ingestudeerd karakter heeft.

Bovendien slaagt u er niet in om het CGVS ervan te overtuigen dat de juridische documenten die u voorlegt verwijzen naar uw persoon of uw identiteit. U legt geen enkel officieel identiteitsdocument met foto voor dat uw identiteit bewijst. U verklaart dat u uw identiteitskaart niet kunt voorleggen omdat u niet kon terugkeren naar uw winkel, waar de identiteitskaart lag (zie tweede gehoorverslag CGVS, p. 6). Uw vader hield uw winkel nog een tijdje open daarna, maar hij vond uw identiteitskaart niet (zie eerste gehoorverslag CGVS, p. 9). Dit een clichématig antwoord en het is weinig geloofwaardig gezien u wel in staat bent om uw handelslicenties voor te leggen (groene map, punt 3), documenten die men eerder zou achterlaten in een winkel dan een identiteitskaart. U verklaart dat men achteraf geld en documenten gestolen heeft uit uw winkel (zie tweede gehoorverslag CGVS, p. 6). Het is wel heel toevallig dat men dan net uw identiteitskaart gestolen heeft en niet uw handelslicenties. Het enige identiteitsbewijs dat u voorlegt is een geboorteakte (groene map, punt 1). Dit document werd uitgevaardigd en ondertekend door de chairman van uw dorp Charkakra. Wanneer u gevraagd wordt welke partij de chairman in uw dorp levert, antwoordt u Awami League (zie tweede gehoorverslag CGVS, p. 2). Het is merkwaardig dat de lokale chairman van Awami League een geboorteakte uitvaardigt op uw naam op 22 april 2010 wanneer u voortvluchtig bent in een moordzaak die door de lokale Awami League werd opgestart (zie tweede gehoorverslag CGVS, p. 2), waar de chairman deel van uitmaakt, om u politiek uit te schakelen. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de rechtzaak. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, antwoordt u dat de lokale chairman niet alle documenten verifieert en dat men niet nakijkt of er tegen iemand een rechtzaak loopt (zie tweede gehoorverslag CGVS, p. 6). Dit argument houdt weinig steek. Het CGVS erkent dat een lokale chairman waarschijnlijk niet elk document zelf opstelt, maar de chairman heeft de geboorteakte wel in zijn handen gehad en ondertekent. Alle informatie met betrekking tot uw identiteit staat op deze akte: uw naam, uw geboortedatum, uw adres en de naam van uw vader en uw moeder. Het is weinig geloofwaardig dat de lokale chairman niet zou gezien hebben dat dit document naar u verwijst, zeker gezien u gezocht wordt in uw dorp door de Awami League. Het is bovendien merkwaardig dat de geboorteakte uitgevaardigd werd op 22 april 2010, een moment waarop u volgens uw verklaringen op een boot van India naar Italië zat (zie tweede gehoorverslag CGVS, p. 3 en zie eerste gehoorverslag CGVS, p. 10). Het is weinig geloofwaardig dat u ergens tijdens uw reisroute tussen India en Europa gevraagd hebt aan uw familie om een geboorteakte op te vragen gezien u op dat moment geen geboorteakte nodig had. Dit doet vermoeden dat de geboorteakte die u voorlegt niet authentiek is. Gezien u geen identiteitskaart neerlegt geeft u geen zicht op uw identiteit. Uw verklaringen met betrekking tot uw problemen en wat daarna gebeurde zijn vaag en incoherent. U slaagt er niet in het CGVS ervan te overtuigen dat u effectief in de gevangenis gezeten hebt. Volgens uw verklaring zat u van 20 mei 2007 tot 12 december 2007 in de gevangenis (zie eerste gehoorverslag CGVS, p. 5-6). Toch slaagt u er niet in om een verhaal of een anekdote te vertellen over die periode, ondanks dat het bijna zeven maanden betreft (zie tweede gehoorverslag CGVS, p. 3). Eerst verklaart u dat u zich niets herinnert over die periode. Wanneer u erop gewezen wordt dat u zich toch iets concreet moet herinneren, verklaart u dat u zich niet echt iets concreet herinnert enkel dat u slechte herinneringen hebt en dat het eten slecht was. Na een derde poging antwoordt u nog steeds negatief en verklaart u dat u zich enkel kan herinneren dat uw moeder u bezocht. U slaagt er niet in om op een doorleefde manier te vertellen over uw periode in de gevangenis. Wanneer u tijdens het eerste gehoor gevraagd wordt of u zich de revolutie van de BDR (Bangladesh Rifles) herinnert in Dhaka, antwoordt u positief. U verklaart dat dit zich afspeelde in de periode rond dat u vrijgelaten werd op borgtocht (zie eerste gehoorverslag CGVS, p. 9). Dit klopt niet. U kwam vrij op borg op 12 december 2007. De revolutie van de BDR was in februari 2009, bijna twee jaar later (blauwe map, punt 4). Wanneer diezelfde vraag gesteld wordt tijdens het tweede gehoor, antwoordt u opnieuw dat u op dat moment op borg vrij was, maar dit keer antwoordt u dat u toen al een lange tijd vrij was uit de gevangenis (zie tweede gehoorverslag CGVS, p. 2-3). Dit doet vermoeden dat u deze informatie na het eerste gehoor hebt opgezocht. Het neemt niet weg dat u tijdens het eerste gehoor fout antwoordde. Deze elementen doen vermoeden dat u nooit opgesloten werd in de gevangenis. Volgens uw verklaring verliet u na uw problemen uw dorp en dook u onder. U verliet uw dorp op 16 juni 2009. Daarna verbleef u twee weken bij uw zussen in Chandraghona, vier maanden bij een vriend in Dhaka, opnieuw zeven of acht dagen bij uw zussen in Chandraghona, twee maanden bij familie in Dhaka en opnieuw twee dagen bij uw zussen in Chandraghona (zie tweede gehoorverslag CGVS, p. 2). Op 29 maart 2010 verliet u Bangladesh (zie

eerste gehoorverslag CGVS, p. 3). Dit is merkwaardig. Toen u tijdens het eerste gehoor gevraagd werd om een overzicht te geven van alle plaatsen waar u verbleef tussen het moment dat u uw dorp verliet en het moment dat u Bangladesh verliet, verklaart u dat u na die eerste twee weken bij uw zussen naar Dhaka ging en daar vier maanden bij een vriend bleef en twee maanden bij familie (zie eerste gehoorverslag CGVS, p. 3). Tijdens het eerste gehoor zegt u niets over het feit dat u nog twee keer terugkeerde naar uw zussen. Wanneer u tijdens het eerste gehoor gevraagd wordt of u in Dhaka bleef tot u Bangladesh verliet, antwoordt u positief (zie eerste gehoorverslag CGVS, p. 3). Dit is tegenstrijdig met het tweede gehoor waarin u verklaart dat u voor u Bangladesh verliet naar Chandraghona trok en van daaruit Bangladesh verliet (zie tweede gehoorverslag CGVS, p. 2). In uw verklaring bij DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) stelt u bovendien dat u voor uw vertrek naar België slechts vier maanden in Dhaka verbleef in plaats van zes en zegt u niets over Chandraghona (verklaring DVZ, punt 9). Bovendien klopt in beide gehoren de optelsom niet. Tussen 16 juni 2009 en 29 maart 2010 zitten een dikke acht maanden. De optelsom in het eerste gehoor komt uit op zes maanden en half (twee weken Chandraghona, twee maanden Dhaka en vier maanden Dhaka). De optelsom van het tweede gehoor komt uit op een kleine zeven maanden (twee weken Chandraghona, twee maanden Dhaka, zeven of acht dagen Chandraghona, twee maanden Dhaka en twee dagen Chandraghona). Dat is toch een groot verschil. U weet bovendien geen enkele anekdote of verhaal te vertellen over de periode dat u ondergedoken leefde. Eerst verklaart u dat er niks speciaals gebeurde en dat u alleen was meestal (zie tweede gehoorverslag CGVS, p. 2). Wanneer u erop gewezen wordt dat u zich toch iets concreet moet herinneren, verklaart u dat u zich op dit moment niets herinnert. Het feit dat u geen verklaringen kan afleggen over deze periode (of de periode in de gevangenis) heeft niets te maken met de open vragen van het CGVS. Wanneer u eenzelfde open vraag gesteld wordt met betrekking tot uw BNP-profiel, iets wat het CGVS niet in twijfel trekt, lukt het u om zonder problemen een verhaal beginnen te vertellen (zie tweede gehoorverslag CGVS, p. 5). Dit alles doet vermoeden dat u nooit ondergedoken hebt geleefd in Bangladesh. Het ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U hebt het CGVS op geen enkele manier te weten overtuigen van uw bewering dat u wordt gezocht in Bangladesh. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

Overige documenten die u neerlegt zijn niet van die aard dat ze de beslissing in positieve zin kunnen ombuigen. Eerst dient te worden opgemerkt dat u informatie achterhoudt met betrekking tot uw identiteit. Daarom kan niet met zekerheid gezegd worden dat deze documenten verwijzen naar uw persoon. Uw lidmaatschap bij BNP wordt niet in twijfel getrokken. Uw handelsactiviteiten en de dood van uw vader hebben niets te maken met uw problemen in Bangladesh. De brief van de advocaat en het uittreksel uit uw dagboek hebben een gesolliciteerd karakter. Het CGVS vermoedt dat de foto's die u voorlegt gefotosthopt zijn. Het lijkt alsof deze affiches zweven boven de muur. Bovendien zien de affiches er qua vorm en kleur helemaal anders uit dan de rest van de affiches op de achtergrond. Wat er ook van zij, aan deze laatste documenten kan geen geloof gehecht worden gezien uw ongeloofwaardige ingen en documenten met betrekking tot uw problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept in een *“Eerste middel”* de schending in *“van artikel 30 van de Grondwet; schending van artikel 51/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van het grondgebied; schending van de rechten van de verdediging; schending van het fair play-beginsel; schending van de zorgvuldigheidsplicht”* en in een *“Tweede middel”* de *“Schending van artikel 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelinge; schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht”*.

2.3. Verzoeker stelt dat hij werd gehoord door verwerende partij waarbij de tolk vertaalde van het Bengali naar het Engels. Er werd geen vertaling voorzien van het Engels naar het Nederlands niettegenstaande de taal van de procedure conform artikel 51/4 van de vreemdelingenwet het Nederlands is. Verzoeker noch zijn raadsman werden op voorhand ingelicht over het feit dat het gehoor in het Engels zou plaatsvinden. Indien het gehoor enkel vertaald wordt naar het Engels en er geen vertaling naar de proceduretaal wordt voorzien, kan de advocaat zijn taak niet waarnemen. Engels is geen landstaal in België en men mag er niet van uitgaan dat elke advocaat het Engels voldoende machtig is om hem in staat te stellen een gehoor van 4 uur te volgen. Door geen vertaling naar het Nederlands te voorzien en de advocaat hiervan niet in te lichten wordt de advocaat buiten spel gezet en worden de rechten van verdediging geschonden. Alsook is er een inbreuk van het fair-playbeginsel gezien verwerende partij reeds sinds lang wist dat de vertaling niet naar het Nederlands zou gebeuren. Voorts haalt verzoeker een voorbeeld uit zijn gehoor aan waaruit duidelijk blijkt dat er een probleem is in de wijze waarop verweerder te werk gaat bij het organiseren van het gehoor wanneer er geen opgeleide tolk aanwezig is.

2.4. Luidens artikel 30 van de Grondwet is het gebruik van de in België gesproken talen vrij en kan niet geregeld worden dan door de wet en alleen voor handelingen van het openbaar gezag en voor gerechtszaken. Deze bepaling houdt op zich geen verplichting in voor de ambtenaren om uitsluitend de taal van hun taalrol te spreken of te gebruiken. Uit deze bepaling kan ook niet worden afgeleid dat een ambtenaar slechts een andere taal zou mogen spreken of gebruiken indien een formele wetsbepaling hem daartoe machtigt. Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet regelt het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag en wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Verzoeker werd overeenkomstig artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 ervan in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen (administratief dossier, stuk 16). De verschillende verhoorverslagen en de bestreden beslissing werden volledig in het Nederlands opgesteld. De taal die voor de asielprocedure werd aangewezen - het Nederlands - is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 correct werd toegepast (RvS 27 september 2005, nr. 149.445; RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Verzoeker gaat er verkeerdelijk van uit dat de taal van de procedure en de taal van het verhoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Artikel 51/4 is niet geschonden omdat het interview zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij het interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

2.5. Verzoeker maakt bovendien niet aannemelijk dat zijn verklaringen foutief werden vertaald en/of geïnterpreteerd, noch dat hij enigszins benadeeld werd door het feit dat de vertaling van het Engels naar het Nederlands werd gedaan door de dossierbehandelaar zelf zonder dat deze werd bijgestaan door een tolk Engels-Nederlands. Uit het verslag van het gehoor van 1 augustus 2011 blijkt immers ontegensprekelijk dat de communicatie vlot verliep, dat verzoeker de vragen begreep en kon beantwoorden en niets wijst erop dat de dossierbehandelaar onvoldoende kennis had van de Engelse taal om het verhoor correct af te nemen zonder tussenkomst van een tolk Engels-Nederlands. Verzoekers raadsman heeft evenmin aangegeven dat zij zelf onvoldoende kennis had van het Engels om zich ervan te verzekeren dat de gezegden correct werden vertaald, en beperkte zich bij het begin van het gehoor tot het louter vragen *“om te noteren dat het gehoor in het Engels verloopt via tolk”* en bij het afsluiten van het verhoor tot het louter opmerken dat *“Het interview verliep in het Engels via de tolk. Er volgt een tweede interview als ik het goed begrepen heb”* (gehoorverslag CGVS, 1.8.2012, p.13). Bovendien kan uit de aan het verzoekschrift toegevoegde nota's van het verhoor van de raadsman, opgesteld in het Engels, met zekerheid worden afgeleid dat de kennis van de raadsman van de Engelse taal volstond om het verhoor te kunnen volgen, zodat verzoeker op dit punt slechts blote en

ongefundeerde beweringen aanvoert. De Raad betwist overigens niet *“dat de verklaringen afgelegd door de asielzoeker een wezenlijk bestanddeel van het onderzoek uitmaken”*, noch dat er nuances kunnen opduiken in de weergave van de verklaringen ten gevolge van de vertaling, doch verzoeker toont niet aan dat deze in casu van die aard waren dat zijn verklaringen verkeerd werden geïnterpreteerd, laat staan dat dit tot gevolg had dat zijn asielaanvraag foutief beoordeeld werd. Ten slotte en niet in het minst, geeft verzoeker zelf aan dat hij het Engels machtig is (zie Dienst Vreemdelingenzaken) zodat hij -in zoverre hij al een tolk Bengali nodig had- rechtstreeks de dossierbehandelaar kan volgen en zelf kan nagaan of de vertalingen adequaat gebeurden. Verzoeker heeft geen enkele opmerking gemaakt hieromtrent.

2.6. De procedure voor de commissaris-generaal is geen juridictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

2.7. Het fair play-beginsel houdt in dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de “fair-play” doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Verzoeker toont geenszins aan dat dit te dezen in hoofde van verweerder het geval is (RvV 24 februari 2012, nr. 75 787).

2.8. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker verklaart Bangladesh te zijn ontvlucht omdat hij er als lid van de politieke partij BNP en “cultural secretary” van de studentenvleugel van de BNP, werd gevisieerd en afgeperst door leden van de rivaliserende Awami League, en zelfs valselijk beschuldigd werd van ernstige misdrijven, zoals wapenbezit en moord.

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legde enkel een geboorteakte, maar geen originele identiteitsstukken met foto neer. Verzoeker argumenteert dat hij *“brengt niet alleen een geboorteakte bij, doch ook een trade licence met foto bij”*, wat echter niet blijkt uit het administratief dossier en hoe dan ook geen authentiek identiteitsdocument is. Daargelaten dat de uitgifte van deze geboorteakte gebeurde door de *“chairman van zijn gemeenschap Awami League”*, die verzoeker viseerde en valselijk beschuldigde van moord en wapenbezit, dient te worden vastgesteld dat dit gebeurde op een ogenblik dat verzoeker op een boot zat die op weg was van India naar Italië. Dit ondergraaft verder de bewijswaarde van de geboorteakte.

3.3. Aangezien verzoeker zijn voorgehouden identiteit niet aantoont kan bij gevolg evenmin worden vastgesteld dat de overige door verzoeker bijgebrachte stukken op zijn persoon betrekking hebben. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat deze niet van die aard zijn dat zij verzoekers asielrelaas kunnen staven. De handelslicenties en overlijdensakte van zijn vader kunnen hoogstens zijn professionele activiteiten en het overlijden van zijn vader staven maar geenszins het asielrelaas.

3.4. Uit de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie blijkt dat (ver)vals(t)e documenten in Bangladesh dermate verspreid zijn dat dit zowel de economie, het gerecht als het openbaar leven op bijzonder ernstige wijze verstoort. Het CGVS van vooringenomenheid beschuldigen is dan ook niet ernstig, te meer daar alle desbetreffende documenten omstandig werden beoordeeld en besproken in de motieven van de bestreden beslissing, dewelke de Raad bijtreedt. De attesten van de BNP, de brief van zijn advocaat en het uittreksel uit een dagboek zijn geen officiële documenten en komen voor als complaisancestukken opgemaakt voor onderhavige procedure. Immers wat de neerlegde gerechtsdocumenten betreft, blijkt uit een experten onderzoek dat deze stukken aangetast zijn met talrijke formele gebreken, met name stempels die ontbreken en een uiteenlopende opmaak, die de authenticiteit van deze stukken onderuithalen. Verzoeker kan deze conclusies betwisten met ernstige en objectieve argumenten, wat niet het geval is. Voorts blijken de kwalificaties van de expert uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier wel degelijk, met name “Z.A.”; *“Doctor in de rechten en advocaat ingeschreven aan de balie van Dhaka waar hij actief was van 1985 tot 1994”* en wiens *“deskundigheid en onafhankelijkheid werden door CEDOCA kritische geëvalueerd en bevestigd”* (antwoorddocument CEDOCA, BGD 2012-008w). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de stukken vals zijn maar is door onderzoek tot de vaststelling komen dat aan de stukken geen bewijswaarde kan worden gehecht. Bovendien blijkt dat de foto's van affiches met protest tegen zijn arrestatie zichtbaar gemanipuleerd werden. Verzoeker biedt geen aannemelijke verklaring voor zijn bedrieglijke handelwijze, wat zijn geloofwaardigheid verder ondergraaft.

3.5. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad kan verzoeker niet volgen waar hij beweert dat de hiaten in zijn verklaringen te wijten zouden zijn aan de nefaste manier waarop de vragen hem werden voorgelegd. Verzoeker gaat eraan voorbij dat er uitdrukkelijk werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden, en hij er zelf op kon wijzen dat hij bepaalde vragen niet begreep. Bovendien, door het stellen van open vragen, en het doorvragen en het herhalen van de vraag wanneer deze niet naar behoren beantwoord werd, werd verzoeker net a fortiori de mogelijkheid aangereikt om zijn asielrelaas genoegzaam toe te lichten. Verzoeker kan evenmin worden bijgetreden waar hij meent dat *“culturele verschillen tussen verzoeker en de interviewer”* hem zouden belemmerd hebben om eenvoudige vragen over belangrijke gebeurtenissen uit zijn eigen leefwereld te beantwoorden. Er kan enkel worden vastgesteld dat verzoeker geen enkele concrete gebeurtenis uit zijn gevangenschap kon weergeven, en zijn herinneringen hiervan zijn beperkt tot *“Het eten was slecht”* en *“dat mijn moeder mij kwam bezoeken”* (gehoorverslag CGVS, p.3). Ook verzoekers verklaringen met betrekking tot de periode dat hij onderdook zijn niet overtuigend en bovendien incoherent. Voor zover verzoeker dergelijke ingrijpende gebeurtenissen daadwerkelijk zou hebben beleefd kan echter redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich deze levendig kan herinneren en ook uitgebreid kan navertellen. Wat de chronologische incoherenties betreft inzake het tijdstip waarop hij vrijgelaten werd op borg en het tijdstip waarop de revolutie plaatsvond, daargelaten dat deze grondslag vinden in het dossier en verzoeker zoals blijkt uit wat voorafgaat niet aannemelijk maakt dat zijn verklaringen foutief werden vertaald en/of geïnterpreteerd, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing gelezen moet worden als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal immers heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

De Raad dient opnieuw vast te stellen dat aan de aangebrachte documenten geen bewijswaarde kan gehecht worden en verzoekers verklaringen behept zijn met tal van tegenstrijdigheden en omissies die de kern raken van het relaas en pertinent zijn. Verzoeker biedt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven voor deze bevindingen. Derhalve dient te worden vastgesteld dat verzoekers asielrelaas verzonnen voorkomt.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker vraagt om hem "*minstens subsidiaire bescherming toe te kennen*".

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert geen concrete argumenten aan met betrekking tot de subsidiaire bescherming en beroept zich derhalve voor de toekenning van de subsidiaire bescherming uitsluitend op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend september tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK